

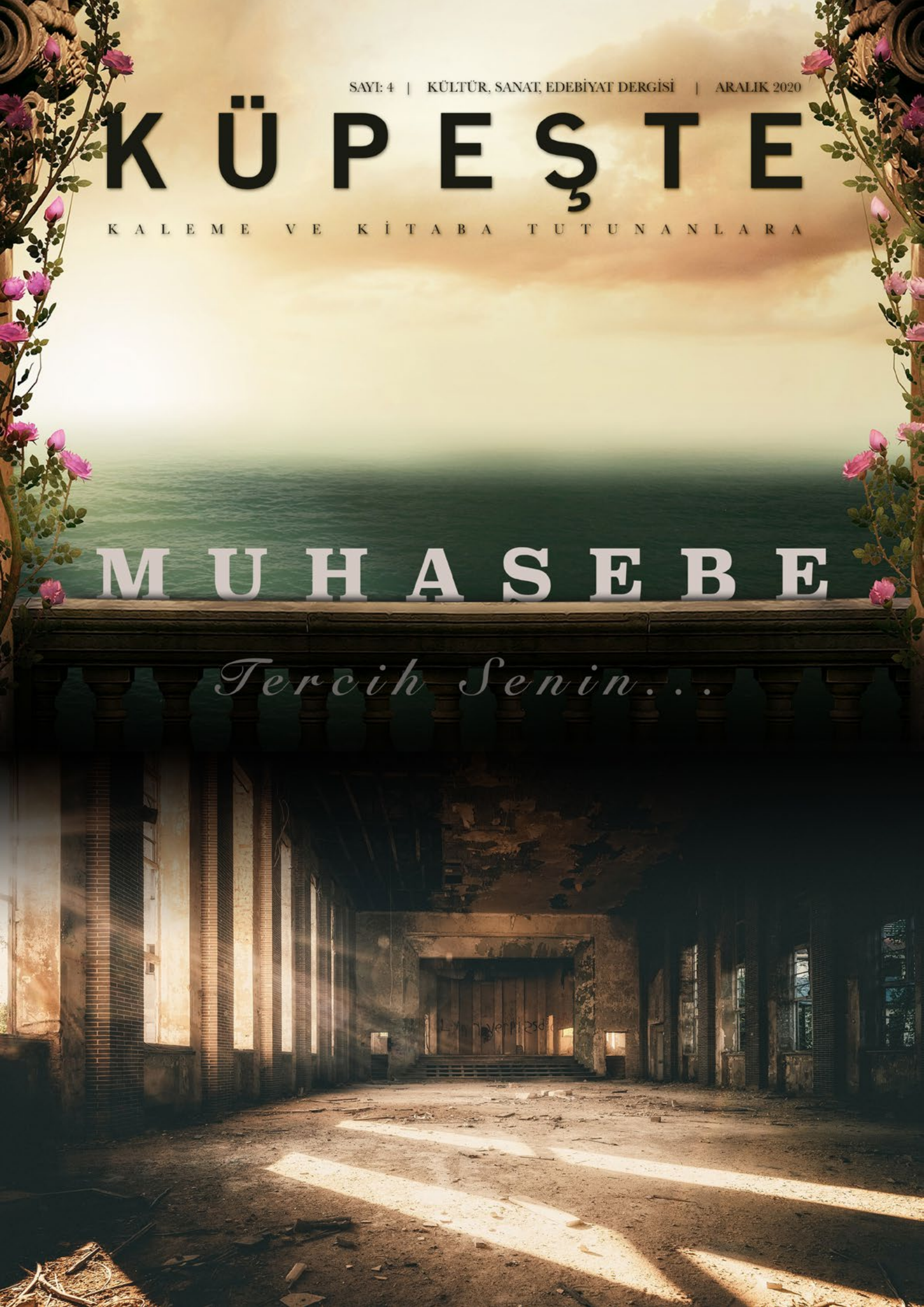
SAYI 4 | KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ | ARALIK 2020

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

M U H A S E B E

Tercih Senin...

Başlarken

Kızgındın kendine, öfkeliydin damarlarında akan kana bile.
Tutup da fırlatsalar aldırmayacaktın, acımıyordu bedenin.
Lakin hüznünün tellerini titretiyordu hayat, yakıyordu, kavuruyordu.

Bitmeliydi bu sancı, dinmeliydi bu acı!
Durabildiğin kadar dik durdun, döndün yüzünü O'na.
Başladın hesaba...
Secdeye vardığında alnın, Rabb'ine vardığında hüznün, dilin varmıyordu yalvarmaya. Ağırdı yükün.
Geçmiş, geçmiyordu!

İlk oturuşta başlamıştı LA ile yolculuğun. Yoktu zira O'ndan başkası. Olmazdı olamazdı, olmayacaktı bilirdin. Bir selam verdin ehl-i melekuta, nefes aldın, nefes verdin.

Döndün yüzünü yine O'na. Yeni bir hesaba çekilecektin zira.
Gücün var mıydı, bilinmez, olmalıydı. Salihler boşuna mı çekmişti onca yükü?
Sayısız peygambere anlatabilir miydin derdini? Dert miydi seninki?
“Derdi dünya olanın, dünya kadar yok muydu derdi?”

Yeni bir secdeye, yine bir secdeye gittin. Ruhundan akıyordu bu defa günahlar... Durduramıyordun, gitmeliydiler artık. Yetmez miydi taşıdığın, yeterdi, biliyordun!

Son oturuşta bitti sancın. Yaşlarını topladın tek tek gözlerinden. İşine yaramazdı bundan sonra, rüzgâra bıraktın her birini. Kaybolsun, karışsın yokluğa.

Küllerini topladın hüznülerinin, savurdun toprağa. Acıtmazdı artık ne de olsa...

Vereceğin son hesaptı bu. “Yok”luğunla “Var”dın bundan sonra!

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER

GÖZDE ARI
HANİFE ARTAR YALÇIN
NERMİN ADAŞ
REYHAN KARAKABAK

YAZARLAR

FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTAR YALÇIN
HANİFE TEKER
KÜBRA ÖZBEK YARALI
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
NERMİN ADAŞ
NESLİHAN BANKAT
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
REYHAN KARAKABAK
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ
ZELİHA SERT

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
SEDA BAYRAK DURGUT

AÇIL SUSAM AÇIL

İlkokul öğretmeni olunca öğrencilerimin düzeylerine uygun kazanımları verirken mümkün olan en anlaşılır halinde aktarmam gerekiyor. Mesela itme ve çekme kuvvetini anlatırken kitaplarda çekmece ve kapı örnekleri veriliyor. Hadi çekmece tamam da kapıyı iterek mi açtın çekerek mi açtın bu bile hangi tarafta durduğuna bağlı olarak değişen bir şey öğrenci için. Hatta hepimiz için. Şimdi gel de yazma, kapıyla ve ardıyla ilgili.

Sadece geçişi sağlayan, bir alandan diğerini ayıran yapı demekle yetinebilir miyiz kapıya? Oysa kapı çağırandır, uğurlayandır; davetkârdır da sınır da koyandır. Şahididir eşikte ayaküstü son dakika muhabbetlerin, vedaların. Aynı zamanda “içime sindi” dediğimiz o “iç” in ve yuvanın yekûnune açılan geçiştir. Görüp hayretle izlediğimiz ya da göremediğimiz nice şekillerde insanın hayatında var olmuştur. Belki yer altında ilerleyen bir tüneli kapayan taş teker şeklinde, belki dünyanın farklı bir yerinde haftalar süren işçilik ve incelikli sanat eseri halinde...

İnsanın bir kapıya bakma ya da onu düşünme süresi ne kadar olabilir ki? Kapı, yapanın hayal gücünden, sanatından ne kadar beslenmişse o kadar bakıyor ve meşgul ediyor kendiyse. Sanatın ruhu besleyen yönünün ne kadar davetkâr olduğunu fark edebiliyor muyuz? Tüm bu hayat telâşesi içinde durmadan yarım, hafta sonlarını planlarken karşımıza çıkan sanat eseri, akıp giden kum saatini yataya alıp, zamanı birazcık olsun durdurmuyor mu?

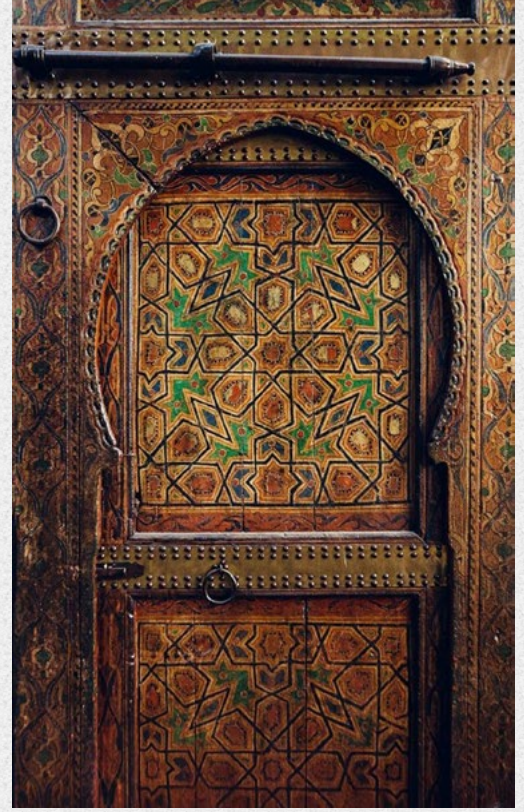
Bir sanatçının, tasarımcının ya da zevk sahibi mimarın elinden çıkmış kapılar da buna dahil. Servet değerinde olup, gösteriş ve güvenlik yönüyle ön planda olmasına rağmen tek işlevi ardındaki maddiyatı teşhir etmek olanlardan bahsetmiyorum. Tasarımcısı, tarihi, öyküsü hakkında merak uyandıranlar söylediklerim. Tıpkı birçok sanat eseri gibi çağrışımlara vesile olan tefekküre daldıran kapılar...

Kuşkusuz bu sanat eserlerinin ruha açılan da bir yönü var. Kimileri yakın tarihimizin karakteristik özelliklerini taşıyan ve künde-kârî tekniğinde yapılmış, destanları anlatan bir bilgelikleri var. Kimileri Avrupa’da mahir mimarların ellerinden çıkmış, açılrsa kendimizi bir masalın içinde buluvercekmiz gibi hissettiren, kimileri de Uzak Doğu’dan, mistik bir atmosfere sokacağı garanti eder cinsten.

Tüm bu sanatın ruha iyi gelen, zihin açan yönünü bilmemize rağmen bizi tutan ne? Elbette bir mimarın ya da tasarımcının elinden çıkmayabilir ancak biz ne yapabiliriz bu basmakalıptan kurtulabilmek için?

Kat kat binaların yükselmediği dönemlerde belki çoğunun kendi kapısına bir motifle, bir renkle, çiçekle, belki kapı koluyla, tokmakla incelik ve sanat katması mümkündür. Şimdi çağın getirdiği hızlı yaşam, hızlı tüketim içinde onları da yitirdiğimizi gösteren tek tip çelik kapıları birbirinden ayıran numaralardan ibaret işaretler var sadece. Oysa yuvaya, işe, okula ya da nereye adım atacaksak geçişi sağlayan o kapının çağrıştıracakları ve davetkârlığı ne kadar da mühim. Keşke evimizin kapısında ya da içinde sanata daha büyük bir pay verebilsek. Basmakalıp, aynalı, üzerinde “filanca ailesi” yazan kapı süslerinden uzaklaşıp, aile fertlerinin eli değmiş bir emek ürünü ile ya da başka bir çözüm ile güzelleştirebilsek. İğneyi kendime batırmakla başlamak adına ben de ilk iş, ucuz marketler zincirinden sırf uygun fiyatlı diye aldığım, üzerinde yabancı dilde “ev” yazan kapı önü paspasını kaldırarak başlayacağım. Sonrasında Oğuz Atay’ın seslenişi ile “Ben buradayım sevgili okuyucum. Sen neredesin acaba?” diye pas atayım. Neler yapabiliriz evimizde, eşliğimizde, kapımızda minik sanat esintilerinin bizcesini ruha açılan kapılara çevirmek için?

DÜŞ UYKUSU

Dağılmış ruhumun inzivaya ihtiyacı oluyordu zaman zaman. Kış uykusuna yatıyordum düşüncelerim. Seriliyorlardı uzun uzun mısra kenarlarına. Bedenlerini derin ve mahzun nesir mağaralarına emanet ediyorlardı.

Harcanmış tüm o zamanların rövanşını alıyordu hüznüm...

Beytulahzan'da soldu gönlüm. Hüsrân ile geldim, boğuldum gözyaşlarına. İslanırken

ruhumun yaprakları; görmez oldum hakikati, girdim dünya halkasına.

Sessiz bir fısıltıyla yoruldu gönlüm. Susuzluğuyla vardı, zikrin kapısına. Tane tane geçerken Hû faslından, akar mıydı uçurumlardan ırmaklara?

Tâhir bir ney sesiyle duruldu gönlüm. O gün gelecekti biliyordum. Mizanda neydi teraziye konan, korkuyordum.

Huzura varınca bir gül kokusuyla diner miydi açlığım? Gönlümün dalgaları durulur muydu mahşerde? Kabahatlerime bir çentik atılır mıydı, kusurlu pencerelerim kapanır mıydı açılmamacasına?

Yorgun bir kemankeşle yaralandı gönlüm. Akarken rengi soluk deli kanlar, döndüm sırtımı gecenin karasına. Dayanır mıydım, üveyiklerle kanatlanır mıydım sabaha?

Titrek bir santur ezgisiyle yandı gönlüm. Dönmüş-tü dünya, biz duruyoruz sayıyorduk, varsayıyorduk. Muhabbetle vasil olamadan küre-i arza, arz-i endam ediyorduk salına salına.

Bilmiyorduk ne zaman, nerede, ne halde bulacak bizi. Kimine göre Yar, kimine göre ağyar... Bakıyorduk, görüyorduk... Esiyorduk, seziyorduk... Kadir-i mutlak O'ydu biliyorduk!

Seda Bayrak Durgut
Editör : Hanife Artar Yalçın

UYANIŞ

Sırtında tonlarca ağırlık taşımışçasına yorgundu. Mesai bitimi evine dönerken sabah olmak üzereydi. Yüzünü ılık bir seher meltemi okşadı. Alkol kokularından sonra iyi gelmişti toprak kokulu rüzgâr. Barmenlik yapan Ahmet'in o günkü yorgunluğu başkaydı sanki. Dünün ağırlığı değildi bu hal. Yılların hissiyatı birikmiş, bir kamyondan aniden dökülmüş gibi önü ardı bitkinlik oluvermişti. Biraz yürüdükten sonra yakın olan evine bu kez farklı bir yoldan gitmek istedi. "Ama yorgunsun, kestirmeden gitsene!" diyen iç sesine aldırmadı. Ayaklarının sürüklediği yere doğru ilerlerken simit kokulu bir sokağın başında olduğunu fark etti. "Anam da ne güzel simitler yapardı," dedirtti bu rayiha ona. Yıllar evvel ayrıldığı cennet köyü, bir an aklından çıkmayan kaybettiği ailesi, yaşadığı yüzlerce hatıra film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken bir yumruk oturdu yine boğazına. Acılarını unutmak için sığındığı alkol de çare olamamıştı dertlerine. Zaten alkol neyin çaresi olabilirdi ki? Ne kadar yürümüştü bilmiyordu. Ama artık takati kalmamıştı. Oracığa oturuverdi. Başını ellerinin arasında dizlerinin üzerine koymuş, bir yandan gözyaşlarını silerken nedense hatıra düşen dedesiyle ilgili hatıraları seçiyordu zihni. "Niyeti hayır olanın akıbeti hayır olur oğul. Hep iyiliğe niyet et ki iyilik göresin, kötülük bile sana iyilik getirsin, sonunda da hayırlı akıbeti bulasın." nasihatleri yankılandı kulaklarında. " 'Niyetin hayır olması' nedir dede?" "Her zaman iyilik düşünmek oğlum; kendin için, insanlar için, kuşlar, ağaçlar, dağlar, taşlar için de... İyileri, iyiliği hep sevmek." Bahçelerindeki ağaç öyle güzel görünüyordu ki; kıpkırmızı elmalar, yemyeşil dallarda harikulade bir ahenkteydi. Uzandı Ahmet, erişemedi. Küçük aklında kalanlarla, "Elma ağacı seni seviyorum," deyiverdi, minik elleriyle gövdesine sarılarak. O an daldan bir elma düştü Ahmet'in önüne. Gözleri fal taşı gibi açıl-

mıştı şaşkınlık ve sevinçle. "Ne güzel şeymiş, ağacı sevmek, iyilik düşünmek. Demek ki hayır böyle bir şey," dedi tebessüm ederek. Minareden yükselen "ALLAH U EKBER, ALLAAAAH UUU EKBERRR" nidasıyla irkildi tüm bedeni. Kuşların cıvıltısı, ağaçların hışırtısı, hala esen badısaba eşlik ediyordu ezana. Ezanı duyduğunda istemsizce çoğalan gözyaşları bir de. Küçükken dedesinin elinden tutup camiye giden küçük Ahmet geldi bu kez gözünün önüne. Ya şimdi? Ne haldeydi? Neden? Tüm ailesini depremde kaybeden Ahmet, kısa sürelerle kaldığı akrabalarının yanına sığamamış; bu kimsesiz çocuk, sonunda Çocuk Esirgeme Kurumu'na verilmişti. Kimsesizlik!.. Kalabalıklar içindeki en acı yalnızlık... İçinde sayısız hissiyatı barındıran tek kelime... Hayattaki yol, yön işaretlerini kaybetmişlik... Tüm bu kaybolmuşluklara eklenen yanlış arkadaşlıklar, Ahmet'i, içinde bulunduğu aile boşluğunu ve sevgi açlığını alkolle doldurabileceğine inandırmıştı. Ama olmuyordu. Dinmiyordu sızılarını. Sanki çıkmaz bir sokağa girmiş, yol bulmak için dönüp duruyordu. Takatsizliği bundandı. Dedesi bu halini görse ne derdi? Ya anası? Tarladan gel sin diye yolunu gözlediği babası? Gözünden sakındığı, sıra bende diye topaç oynama kavgası ettiği kardeşi görse bu halini ne derdi? Ne yapmalıydı peki? Nasıl kurtulacaktı bu boşluktan, kimsesizlikten, kötü akıbetten? Hasan'ın farkında olmadan oturduğu kaldırım bir camiye aitti. Ezan son sadâsını "LA İLAHE İLLALLAAAAAAH" diyerek arzla semaya doldururken, caminin bahçesindeki çam ağacından bir kozalak düştü Hasan'ın önüne. Toprağı yarıp başını çıkaran filiz misali yüreği yeşerdi Hasan'ın. Olur muydu? Seneler sonra, bunca uzaklıktan sonra, yeniden sarılabilir miydi ağaca, ezana? Çoktan girmişti bahçesine caminin. Ruhu; yakınlardan yakın Rabbi'ne teslim olmuş, kalbi tevekküle durmuştu.

Ayna Tut Kalbine

Gözde Arı

“İmtihanalara aldırmadan yürüyebilmek,” fikrini Simya günlerdir sorguluyordu ama aldırılmamak çok zordu. İçini kemiren “Hata kimdeydi?” sorusu ile boğuşup durdu günlerce. Önce kendini, ardından ailesini ve Murat’ı suçladı. İçten içe konuşurken öfke tüm vücudunu sardı. Öfkelendikçe süpürgeyi daha sert sürüyor, toz beziyle eşyaları daha çok ovalıyordu. Hırsını alır gibi temizliğe devam etti. En sona mutfak kalmıştı. Kapıyı açtığı anda tezgâh ağzına kadar doluydu. Simya’nın sesini mutfaktan duyunca Müge koşarak geldi “Simya, yeni bir tarif denedim. Yorulunca bulaşıklar kaldı. Hemen temizlerim,” dedi ve elindeki süpürgeyi alarak “çok yoruldu dinlen istersen,” diye ekledi. Simya “Temizlik bitince dinlenirim. İyi geldi evle uğraşmak. Kafam dağılıyor,” dedi. Aslında kafası dağılmıyor biriken duyguları tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Yaşadıklarını defalarca düşündü. Düşündükçe zihnindeki varsayımlar kördüğüm olmuştu. Birlikte mutfağı temizlerken diğer yandan da şarkılar söylediler. Kısa sürede her yer pırl pırl olmuştu. Müge “Simya, bugün çok yoruldu. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Sinemaya gidelim mi? Sinema kulübünde bu akşama birkaç dalda aday gösterilmiş filme yer ayırttık. “Gelmek ister misin?” , Simya “Kahve ve kitaplarımla baş başa kalmayı tercih ederim,” diyerek odasına doğru yöneldi. Müge’nin “Birlikte film izleyip üzerine farklı insanlarla konuşmak iyi geliyor,” demesi üzerine bir an düşündü. Bulduğu depresif halden evde oturup aynı şeyleri düşünerek kurtulamayacağını fark etti “Tamam duş alıp hazırlanayım,” dedi. Hazırlanıp çıktılar. Müge, Simya’yı hayata döndürmek isteyen cankurtaran gibi hissediyordu. Onu kardeşi gibi seviyor, kararan dünyasından aydınlığa çıkarmak istiyordu. Sinemanın bekleme salonunda kulüp üyelerine Simya’yı tanıştırdı. “Ev arkadaşım Simya. Edebiyat bölümünden geçen sene mezun oldu. Hikâye ve masal anlatıcılığı yapıyor,” dedi. “Merhaba Simya, adım Hüma sosyolog ve thetahealing uygulayıcısıyım. Müge Şef’in yemeklerini ilk tadan şanslı kişiyi merak ediyordum. Tanıştığuma memnun oldum,” diyerek tokalaştılar. Simya “Ben de memnun oldum. Müge’nin lezzetleri büyük

şans. Thetahealing’i ilk defa duydum,” demesi üzerine Hüma’nın “Theta frekansıyla anda şifalanmak diyebiliriz,” sözü “yedi numaralı salonda film başlayacaktır,” anonsu ile bölündü. Salona doğru yürüdüler. Işıklar karardı. Film ilerledikçe Simya’nın içindekiler gözlerinden süzülüyor, içini çekip duruyordu. Filme ara verildiğinde Hüma ile göz göze geldiler. Simya’nın gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Derin bir nefes alıp tuttu ve yavaşça vererek tüm vücudunu rahatlatmaya çalıştı. Aklına filmdeki replik geldi, kendi kendine tekrar etti: “Beni birkaç şeyle üzemezsiniz. Mesela acıyla ya da yalnızlıkla üzemezsiniz. Ben acılarımdan besleniyorum. Acılar ancak beni ben yapar. Yalnızlıkla da üzemezsiniz. Kimsenin arkasından niye gitti demedim. İyi ki gitti. Kendimi buldum yalnızlık ülkemde.” Yüzünü kurulayıp makyajını tazeledi. En güzel makyajın gülümseme olduğunu hatırlayıp gülümseyerek baktı aynaya.

Filmden sonra kafeye oturup, yönetmenden, senaryodan, etkilendikleri sahnelerden ve alt metinlerden bahsettiler. Koyu bir muhabbetle demlediler sohbetlerini. “Sinema perdesindekiler gibidir hayat. Kimi zaman güldürür kimi zaman düşündürür, ağlatır veya hüznülendirir. Başka hayatlara bakarken kendimizi görürüz,” dedi Müge.

Simya “Haklısın, iç dünyamıza tutulan ayna gibi... Herkes aynı filmi seyrediyor ama her birimiz farklı hissederiz. Kimseyi etkilemeyen bir söz kendine getirir. Kalbine ayna tutup aslına bakarsın.”

Hüma “Ne kadar doğru söyledin. Ben de her filmin sonunda sorarım kendime: ‘Senin asıl filmin nasıl?’ Hayatım film gibi yansıtıldığında memnun olacak mıyım her anımdan diye.” Müge “Yaşadığımız anın bilincinde oldukça pişman olmayız inşallah,” dedi.

Keyifli, hoş sohbeti bitirirken Hüma “Arkadaşlar bilinçaltımız ve hastalıklar konulu seminer vereceğim. Gelirseniz çok memnun olurum,” dedi. Simya ve Müge birbirlerine bakıp seminerde görüşmek üzere sözleştiler.

Simya’nın gönül ülkesindeki karabulutlar dağılmış gökkuşağı çıkmıştı.

RECEP BİLAL AKSU

ve

MİYAVGİLLER

Recep Bilal Aksu
Hanife Yalçın

*Recep Bilal Aksu kimdir, Küpeşte okuyucularına kendinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Kendi halinde, uğraşmayı, öğrenmeyi, eğlenmeyi, yaşamayı seven birisidir diyebilirim. Neredeyse 30 yıldır yaşadığım bu hayatı her gün sevdiğim şeyleri yapmaya çalışarak geçiriyorum. İnşaat mühendisiyim, basketbol antrenörüyüm, karikatür çizmeyi, bilgisayar programları öğrenmeyi çok seviyorum.

*Yazma serüveniniz ne zaman başladı, eşiniz sevgili Tuğba Coşkuner'in bu konuda size etkisi oldu mu?

Ortaokulda Türkçe ve İngilizce skeçler ile yazma serüvenime merhaba demiştim. Eğitim hayatımla birlikte bu denemelerim de devam etti. Üniversitede eşimle aynı dergide yazmış ardından da kendi dergimizi çıkarmıştık. İkimiz de birbirimizi niyet ettiğimiz her işi daha iyi yapma konusunda cesaretlendirip destekliyoruz.

*Yakın zamanda Cezve Çocuk'tan çıkan ilk kitabınız okuyucuyla buluştu; kitap yazmaya nasıl karar verdiniz? Bizlere

*Şuşu Kırmızıtoka' yı birkaç cümleyle anlatabilir misiniz?

Kitap yazma fikri uzun zamandır aklımda vardı. Üzerinde çalıştığım birkaç dosya da bilgisayarımda hala tamamlanmayı bekliyor hatta. Eşimin de editörüm olarak biraz zorlamasıyla Şuşu Kırmızıtoka fırından çıkmış oldu. Hayal gücü çok geniş bir çocuk olan Şuşu'nun çevresinde olan biteni kendince yorumlamasını anlattım kitapta. Babası, annesi ve kedileri de Şuşu'ya eşlik ettiler.

* Ne tür kitaplar okursunuz, tavsiye edebileceğiniz kitap ismi istesek ilk üç kitap hangileri olurdu?

Çok çeşitli türlerde okuma yapıyorum. Merak ettiğim bir konu varsa onun yer aldığı şiir kitabını da karikatür kitabını da okuyup iyice sindirmeye çalışıyorum. O yüzden size de geniş bir yelpazeden üç kitap ismi vereyim. Ömer Lütfi Mete'nin çok sevdiğim şiirlerinin yer aldığı Gülce, ilginç karikatür tarzıyla keyifle okuduğum Cem Güventürk'ün Yine Öyle Hissettiğinde ve İhsan Fazlıoğlu'nun güzel ufuklar açan Kendini Aramak kitaplarını sayabilirim.

RECEP BİLAL AKSU

ve
MİYAVGİLLER

*Son zamanlarda, özellikle pandemi sonrası yaygınlaşan e-dergiler ve e-kitaplara bakış açınız nedir?

Dijitalleşmenin büyük bir destekçisiyim, yaşadığımız çağa burada da uyum sağlamak gerektiğini düşünüyorum. Ancak dijitalin matbudan daha farklı bir yapısı var. Bilgisayar, tablet, telefon başındayken daha hızlı bir akış istiyor insanlar. O yüzden ağır akan kitapların ve yazıların daha az talep göreceğini de öngörmek gerekiyor. Verilen emeklerin karşılıksız kalmasını istemediğim için bu detayın atlanmaması gerektiğini düşünüyorum.

* Sosyal medyada sizi takip edenler Bihter, Hıçkırık ve Pandemi'yi yakinen tanıyorlar. Onları konuşturma fikri nasıl ortaya çıktı, ilerleyen zamanlarda Miyavgil Ailesi ile ilgili bir kitapta isminizi görür müyüz?

Ben hayatta baktığım her şeyde bir mizah yakalamaya çalışıyorum. Evde kediyle birlikte yaşayan herkes kedileriyle bir diyalog halinde olur. Bazen bir mimik, bazen umursamaz bir miyav bazen ise size sırtını dönmesiyle kafanızda canlanan kelimeler ve cümleler harekete geçer. Kedilerimle de konuşmalar bu doğrultuda başlayınca pande-

mi döneminde eve kapanan insanlara biraz keyif olsun diye sosyal medyada sayfa açıp paylaşmaya karar verdim. Güzel de geri dönüşler alıyorum. Yazdıklarımı dönüp okumak keyifli oluyor. Belki ilerleyen zamanlarda kitap çalışması olabilir doğrusu şu an için bilemiyorum.

*Hayvan dostlarımıza karşı gösterdiğiniz sevgi, ilgi ve hassasiyet örnek olacak nitelikte. Maalesef herkes bu duyarlılıkta değil, bu konuda neler söylemek istersiniz?

Onların da bir can olduğunu ve sokakta, bahçede, evde bizimle birlikte yaşadıklarını unutmamamız gerekir. Küçük yaşta hayvanlarla birlikte olan çocukların daha merhametli olacaklarını düşünüyorum. Bu da zaman geçtikçe hassasiyet göstermeyenlerin azalabileceğine dair bir umut ateşi bırakıyor içime.

* Kıymetli vaktinizi ayırıp sorularımızı cevapladığınız için çok teşekkür ederiz. Son olarak sizin eklemek istedikleriniz var mıdır?

Ben teşekkür ederim bu güzel söyleşi için. Küpeşte Dergi'ye başarılar diliyorum.

Kitabınız hayırlı, bol okuyuculu olsun inşallah.

DÖNEMEÇ

Ellerini ovuşturarak müdavimi olduğu kafeye girdi genç adam. Her zaman olduğu gibi pencere önündeki iki kişilik masaya oturdu. Âdetiydi; oturur oturmaz mor çiçekli, beyaz zeminli örtüyü düzeltti. Sabahın bu saatlerinde tek tük müşteri olurdu tarçın kokulu bu mekânda. Doğan yeni günün bereketini kaçırmak istemeyen, uykuyu vakit kaybı olarak gören, birkaç sayfa okumadan işine başlamayan insanlardı hepsi. Önlerinde duran çay, kahve, sahlep bardaklarının kaşıkla olan ritmi eşlik ederdi okunan satırlara.

Halil, gıda şirketinde sayman olarak çalışıyordu. Üniversiteyi bitirdiğinde farklı hayalleri vardı ancak hayat onu bu işi yapmaya yönlendirmişti. Sabah dokuz, akşam altı; cumartesi günleri öğlene kadar sayılarla, hesaplarla kafası bir dünya oluyordu. Eve vardığında anneciğinin hazırladığı kallavi sofraya bile yorulmuşunu almaya yetmiyordu çoğu zaman. Ofise gitmeden uğradığı bu kafe de olmasa hayatı tekdüze devam ediyordu. Bir saat boyunca kitabıyla inzivaya çekilmek belki de en keyif aldığı şeydi yaşamında. Okuduğu romanı evde unuttuğu için, tam karşısında duran kütüphaneden gözüne çarpan ilk kitabı aldı. **İrade Terbiyesi (Jules Payot)**. İsmi kadar başlıklar da ilgi çekiciydi. Bir an durup düşündü. İradesini terbiye edebilmiş miydi? Gelecek ay otuz yaşına basacaktı. Evin tek erkek evladı; annesinin yumuşak karnı; babasının, gerçekleştirmediği gelecek planlarıydı. Kadir Bey'in tüm hayalleri oğlu üzerine kuruluydu. Halil'in eli ekmek tutmuştu tutmasına ama evdeki hesap

çarşıya bir türlü uymuyordu. Dışarıda yağmur, kafasında sorular şiddetini arttırmıştı iyice. Daha dört nüfusa yetemeyen Halil, evlenmek niyetindeydi. Bugün yarın evdekilere bahsedecekti bu mevzudan. Ama ondan önce zihnindeki sualler yanıtını bulmalıydı.

İki dirhem bir çekirdek giyinirdi hep. Çağın vebası marka hastalığı çoktan ona da bulaşmıştı. Son model ne çıkarsa almaya gayret ederdi. Müstakbel nişanlısıyla her hafta sonu meşhur mekânlara giderlerdi. Yer, içer; garsonun getireceği hesabı düşünmezlerdi hiçbir zaman. Hal böyle olunca ne kenarda üç beş lirası ne de ay sonunda cebinde maaş kalırdı. Yetiremediği sadece parası değildi; zamanının da bereketi yoktu. Tüm anlar süratle akıp gidiyordu hayatının kaygan zemininden. Eğer bu gidişata dur demezse geleceği pek parlak gözüküyordu. Bir yerlerden başlayıp yolundaki bu eğrelti otlarından kurtulmalıydı. İlk işi kız arkadaşıyla konuşmak olacaktı. Madem yuvalarının temellerini beraber atacaklardı bu önemli değişimden onun da haberi olmalıydı.

Mesai saati yaklaşıyordu. Elindeki kitabı yerine kaldırdı ve onu buraya getiren kişiye teşekkür etti içinden. Hesabı masanın üzerine bırakıp çıkarken aklına güzel bir fikir geldi. Kitabı raftan alıp masanın üzerine geri koydu. Kim bilir, belki bu eser, bir kişinin daha hayat muhasebesini yapmasına vesile olurdu. Kapıdan çıkarken bulutların ardında güneş, Halil'in yüzünde tatlı gülümseme belirirdi.

MİMİOZA

Kaçmak;
Karanlıkları çağırırım
Kırılır, kırarım diye
Bilinmezliğe
Derinlere
Sessizliğin kulağı tırmaladığı yere
Cebinde bin türlü çığlıkla
Pılıyı pırtıyı toplayıp
Kaçmak...

Ah!
Etme
Kır
Göğsündeki yerleşke korkuları
Sesin yol olsun
Aksın ki
Anlatasın.

Heyecanlar, içinde depreşip dururken
Zihninde rengârenk uçurtmalar uçarken
Bu karanlık niye?

Pişmanlık yok
Sakın ha!

Doğacaktır güneş
Vakit yaklaşmış olmalı
Perdeleri açmaya az kaldı.

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

AFILLI BAKIŞ

Verme nefesini içinde kalsın.
Beklediğin şebboylar açmaz ise ağlarsın.
Bekleme ki, kaldığın yerde doyasın.
Sıcak ekmeğe alışırsan susar,
Su bulamazsan yanarsın.
Bilme yakalı gömlek nedir,
Yaka silkenlerden bakarsın.
İncitme, ayrı!
İncinme ki, bir gün durduğun yerde
Toprağa afili bir bakış atarsın.

Kübra Özbek Yaralı

KAÇAMAK

Güzün yaza galebe çaldığı günlerdi. Güneş bulutları aralayıp göz kırpmıyor, gönül çelen bakışıyla içimizi ısıtıyordu. Hemfikirdik. Bu pastırma sıcakları pandeminin doğurduğu buhrandan, eve tıkmışlığın bezginliğinden sıyrılmak için iyi bir kaçış fırsatıydı. Çocuklar mangal istedi, eşim balık tutmak. Bense sadece kırlara çıkmak... Öyle çok dağıtmadan, tek kullanımlık malzemelerle koyulduk yola. Kasaba uğrayıp sucuk ve satır köfte, yanına ayran, mangala kömür aldık; yakamızı zor kurtarmışçasına şehri arkamızda bırakıp uzun süredir gitmediğimiz sazlı gölün yolunu tuttuk.

Ruhumuzu sağaltacak eşsiz bir manzara karşıladi bizi. Vargit çiçeklerinden halılar seriliydi yol boylarında. Köstebekler toprağı kabartıp kaçmış, arkalarında izleri kalmıştı. Gözüm leylekleri aradı ama onlar çoktan göç etmiş, mekânı martılara, yeşilbaşlara terk etmişlerdi. Işık huzmelerine ayna tutan göl göz kamaştırıyordu. Sarkan mastarı bacaklarına dolanan bir köpek, bakışlarına hapsettiği mangalcıların merhametinde nasibini arıyordu. Tez davranan balıkçılar kıyıya konuşlanmıştı bile. Tenhaya ilerledik. Kurak yaz günlerinin etkisiyle çekilen göl suları, sahanlığını midye kabuklarına bırakmıştı. Kuruyan kabukları çıtır çıtır ezerek geçip kayalıkların dibinde, suları titreten rüzgârdan mahfuz bir kuytuya sokulduk.

Çocuklar uçurtmalarını saldı maviliklere. Ben de huzuruma huzur katsın diye şiir kitabımı (Abdurrahim KARAKOÇ – Dosta Doğru)aldım elime. Termos bardağında yine filtre kahve. Eşim “Rast gele!” deyip burundan oltaları attı. Başında duracak değil elbet, zilleri misinaya astı. Man-

galı yellemekten artan boşluklarda köstereçlere kaşık sallıyordu. Her çekişte sinek avlıyor, oltaya yalnız yosun takılıyordu. Kor tavını bulunca köfteleri ızgaraya yerleştirdi. Rüzgârın ışığına şen kahkahalar bir de etlerin cızırtısı eklendi. Köfteler piştikçe dumanına katışık buram buram kokusu yayılıyordu. Kokuyu duyan çocuklar uçurtmaları sandalyenin ayaklarına bağlayıp seğirterek mangala yanaştı. Çiçek ekmeğın içini açıp sıraya geçtiler. Yutkunararak beklemek ne zordu... Hem bekleyen sadece çocuklar değildi. Ardına yavrularını katmış, alacaklı gibi duran misafirlerimiz vardı. Umutla kuyruk sallayan bakışlara duyarsız kalmak mümkün mü? Piştikçe aldık köfteleri, yerine sucukları koyduk. Hiç doymayacakmış gibi yedik, şükür hepimiz doyduk. Eteğini silkip oyuna geçti çocuklar, biz de mangal artığı kömürlerle semaveri yakıp- eşimle baş başa-keşif çayı içtik.

Ayrılırken taş koleksiyonumuza ilave edeceğimiz yeni parçalar topladık. Beş taş oynarken de kullanabileceğimiz, avucumuza sığan, pürüzsüz, rengârenk taşlar. Bazı taşları aramızda değiş tokuş ettik. Çocuklardan biri diğerine fazla taş vermiş olacak ki; “ bu kadarı fazla” dedi oğlum “ben sana bu kadar vermemişim.” Kızım şaşırıldı bu itiraza; kendinden emin, kararlı bir tavırla “ iyilik karşılıklı yapılan bir şey değildir!” dedi ve iyilik de galebe çaldı kardeş dayanışmasına. İşte böyle... Şu kısacık zamanda hem gözümüz hem gönlümüz şenlendi. Hatıralarda günün, damağımızda etlerin, dimağımızda gülüşlerin tadı kaldı. Veda ederken dostlarımız aramızdan hala kuyruk sallıyordu.

Neslihan Bankat TEFERRUAT Sırası Gelen Hikaye

Editör: Hanife Artar Yalçın

Bir yaz akşamı. Annem, babam, ben yazlıktayız, oturuyoruz. Benim gözüm kitapta, babamın gözü telefonda. Annem uyuklayarak dizi izliyor.

- Aaaa !

Toplu olarak icra ettiğimiz bu nida elektrik kesintisine tepki. Babamın bitmek üzere olan şarjının dıt! dıt! sesleri duyuluyor, bir de cırcır böcekleri.

Babam hazırdaki mumu hemen yakıyor, tedbirlidir. Dem kokusu çıkan çayın cemedici gücünü göstermesi için mumu kapıp çayları getiriyorum.

- Eee, bu çaylar kuru kuru gitmez. Patlatın eskilerden bir hikaye.

Geçmişe açılan bir kapı gıcirtısı duyuyorum sanki. Babam mumun ışığı gibi durgun bir sesle başlıyor.

- Çok yokluk çektik be kızım ama anacığın sağ olsun hep idare etti. Evliliğimizin ilk zamanlarıydı, Beşyüzevler'deydik. 77 sonları 78 başları. Kıtık yok ama her şey ateş pahası. Her istediğini kolayca alamazdın. Kolayı karaborsa illeti ona da para kaptırmazdık.

Annem giriyor söze.

- Şimdi yüzüne bakmadığımız margarin için sabahın köründe bakkalın önünde kuyruğa girerdim. Bakkalın hatırlı müşterilerinden kalanlardan sıramız gelince alırdık. Elim boş döndüğüm çok olurdu.

Babam devam ediyor.

- Amcanlarla, Sirkeci'ye Et Balık Kurumu'na giderdik, kıyma ucuzdu orada. Yarım kilo hakkımız vardı. Gece 2-3 gibi uykunun en tatlı yerinde sıcak yatağımızı bırakır, gecenin ayazında yürüyerek gider, kuyruğun sonuna takılırdık. Yanımıza yastık alırdık. Hava çok soğuksa bir de battaniye. Sabah kıymayı eve bırakıp doğru fabrikaya giderdik. Şimdi sizin verdiğiniz siparişler kadar kolay değildi yani. Kuyruklarda kah ahbap olur kah kavgaderdik. Zaten ülkenin en çalkantılı, en civcivli zamanlarıydı. Sağ- sol olayları, öğrenci çatışmaları her akşam haberlerde. Bu hikayeyi annen de bilmez. Bir akşam kahvedeydim. Masadan kalkıp tuvalete gittim. O anda silah sesleriyle irkildim.

Olanları kapının arkasından gözetledim. Amaçlarının gözdağı olduğu belli birkaç kabadayı, havaya ateş açıp masaların altına sinmiş kahve ahalesini gözleriyle tarıyordu. Aradıklarını bulamayınca gittiler, ben de tuvaletten çıktım. Korkuyla ter içinde kalmış arkadaşlarım "Ne ballı adamsın!" dediler.

- Ah be adam hiç anlatmadın! Gitme dedim sana kaç kere.

- Bir gün de Hacı Dede'nin minibüsüyle Fatih'ten Sirkeci'ye gidiyorduk. Laleli'de caminin önünde iki ateş arasında kaldık. Arabayı durdurduk, kendimizi koltukların altına attık. Korkudan titriyoruz ikimiz de. Çıgıllıklardan belli ki aynı korkuyu yaşayanlar az değil. Annen sana hamile. Bana bir şey olursa siz ne yaparsınız diye düşünüyorum sürekli. Çatışma bir an durduğunda kaçtık o cehennemden.

Loş ışığa rağmen annemin yüzünden yansıyan korkunun tüm tonlarını görüyorum ve biliyorum ki babamın kanlı canlı rengi en sevdiği renk olarak karşısında duruyor. Yüzündeki gölgeleri bardağıyla beraber tepsiye bırakan annem söze başlıyor.

- Uzun tüp kuyruklarını da unutmayalım. Doğumuna birkaç ay var. Tüp bitmiş. Banyoda küçük gaz ocağının üstüne koyduğum koca tencereyle su ısıtıyorum. Tencereyi iyi ortalamamışım. Maşrapayı daldırmamla kaynar suyun ayağıma devrilmesi bir oldu. Bir ay kalkamadım yerimden.

Fokurdayan çaydanlığı daha dikkatli tutarak çayları tazeliyorum.

Babam amcama daha fazla sigara almak uğruna iki kere girdiği kuyrukta jandarmadan yediği dipçigin acısını anlatıyor elini başına götürüp anısını okşarcasına. Annem içmedikleri halde bayramlarda sehpanın üstüne ikramlık koyulan sigaraları hatırlatıyor benim şaşkın bakışlarım arasında.

Darbeyle her şeyin nasıl bollaştığı onlar için muğlak olsa da mum ışığı benim için karanlık bir dönem aydınlatarak görevini tamamlıyor. Tekrar yanan ampulün ışığında birbirimize bakarken herkes sessizce şükcrünü dile getiriyor.

iyilik Namına
Rabîa Rûmeysa Bayram

İmtihan Dünyası

Herkes duymuştur bu sözü. Peki nedir bu duyduğumuz? Kim söyler bunu hiç merak ettiniz mi? Hissedenler mi yoksa hissettiğini zannedenler mi?

Esasını soracak olursak, herkes imtihan yaşar. Yarası, bıraktığı izi, derdi farklı olsa da vardır herkesin anlatacağı bir imtihanı...

Yaşadıkları kimini aşar, kimini yutar, kimi ise imtihanı yutar...

Doğru duydunuz “İmtihanı yutarız.”
Aslında bu çok kolay!

Nereden geldiğini, nereye gideceğini bilene kolaydır. İmtihan bizi var eden, gönlümüzü her hal ve durumda O’nda bulundurmamızı isteyen gelir. Kendimize gelelim “Hangi haldeyiz ve nasılız?” diye düşünelim...

İmtihanla Rabbimizi de bulur, gideceğimiz yeri biliriz. Ya da kendimizi imtihanın içinde kaybedip olanı da unuturuz.

Tam olarak da bu!

Ömür kâğıdımız karalamalardan farksız olsa da ihlaslı tövbe ile izi kalmadan silebiliriz. En kuvvetli silgi samimi bir tövbe değil midir?

Bakınız Kuranı Kerim’de buyrulan o müjde dolu ayete!

“Hepiniz Allah’a tövbe edin, ey mü’minler! Belki böylece korktuğunuzdan kurtulur, umduğunuzu elde edebilirsiniz.” (Nur sûresi (24), 31)

Bu yüreğe su serpen merhametlilerin en merhametlisi olan Allah’a şükürler olsun.

Rabbim kâğıdını temiz tutanlardan eylesin.

Geldiği gibi temiz kal(a)masa da o kâğıt, tövbe silgisi kadar da kuvvetli bir silgi yoktur...

Tövbesi çok, kâğıdı temiz olanlardan olmak duasıyla...

Vesselam...

Viedan Muhasebesi

Bugünlerde yaşadıklarımız hepimizi derinden üzüyor. Vatan uğruna canını feda eden yiğitlerimizin acısıyla, karşı koyamadığımız bir virüsün getirdiği ölümlerle, şimdi de bir depremle karşı karşıya kaldık. Bu tür haberler bizleri önce çok üzüyor, sonra bu durumu kanıksıyoruz. Ruhumuzun derinliklerinde izler bıraksa da hayata bir şekilde devam etmeye çalışıyoruz. Ama burada bizi hayal kırıklığına uğratan bir olay var ki bazılarımızın vicdanlarını rafa kaldırması. Orada canı ile mücadele veren birçok insan varken, vicdan muhasebesinden yoksun olanlar her şey yolundaymış gibi bir hayat yaşıyor. Aslında bizler aciziz, Allah bunu bizlere birçok kez gösteriyor. Ama görmezden gelmeye o kadar alışmışız ki; sanki her şeye gücümüz yeter. Hiç ölmeyecekmişiz gibi yolumuza devam ediyoruz. Düşünün şehit; kardeşiniz, eşiniz ya da evladınız olsa ne kadar acı verir? Bunu hissedebiliyorsak bir yerlerde hala insanız. Elbette ateş düştüğü yeri yakıyor, o helva hanemizde pişmedikçe bize tatlı geliyor. Allah kimseye yaşatmasın. Çok acı verici o tat asla ağızlardan gitmiyor.

Büyük bir acımız daha var ki o da İzmir depremi. Depremi yaşamış biri olarak depremin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Şiddeti yedi büyüklüğünde bir deprem ki hala ufak sarsıntılarda bile o anı yaşıyor gibi hissederim. Sarsıntı ile bir uğultu başlar sonra sesler giderek artar ve binalar savrulur, tek yapabildiğimiz eğer hala aklımız başımızda ise en az zararla kurtulabileceğimiz hayat üçgenine

geçeriz. Çoğu kez bunu da yapamaz, tozun dumanın karıştığı nefesi dahi zor aldığımız enkazın altında buluruz kendimizi. Hangi canlı bunu yaşamak ister ki? Travmanın etkilerini -hele ki bir psikolojik destek almıyorsak- uzun yıllar atlatamayız. Beynimizin bir köşesine atarız ve sanki o anı yaşamamışçasına devam ederiz. Oysa o hep içimizde bizimlidir. Gerçekten zordur o acizliği hissetmek. Beşer, gün gelir hayata gözlerini yumar ve bunun saati şaşmaz. Bize verilmiş olan o sayılı nefeslerimizi harcar ve vakit geldiğinde göçer gideriz. Lakin bu demek değildir ki nasılsa öleceğiz diye yapılan her işi eksik yapıp, alacağımız paraya bakalım. Bizler bu koca dünyanın misafirleriyiz. Demek istemem o ki; bizden sonraki nesilleri de önemseyelim. Kurtulanla sevinmeliyiz ama yitip giden canları da unutmamalım. Ülkemizde deprem bölgeleri bulunduğundan dolayı depreme dayanıklı binalar dikelim. (Japonya'da dokuz şiddetindeki depreme dayanan raylı sisteme yapılmış binalar gibi.) Mekânları büyötmek ve güzel göstermek için kolonları kesmeyelim. Binanın yapımına uygun olmayan, eksik malzemelerle temel atmayaalım. Zira bu şekilde yapılan her bina bu canlara mezar olacaktır. Her mesleğin itina ile yapılması hepimiz için (maddi-manevi)çok önemli. Elimizi vicdanımıza koyalım. Geri dönüşü olmayan yola girmeyelim. Daha duyarlı olalım. Hayatta sağlık ve candan daha kıymetli hiçbir şeyin olmadığını unutmamalım.

Kimsin Sen?

Güzide günaydın! Hadi ama çabuk kalk bugün yapacak yığınla işin var. Bak Feride kalkmış spora gitmiş sen nasıl yatarsın? Olmaz ama böyle. Hem bak korona aşısını bulmuşlar. Yok yok bunların hepsi palavraymış. Korona falan yokmuş. Zaten her şey psikolojikmiş. Sen hastalığın varlığını kabul ettiğin için hasta oluyormuşsun!

Aaa! Bak en sevdiğin markada indirim başlamış. Hadi kaydır yukarı! Ne diyordum Güzide her şey psikolojik, sen kendini seversen herkes de seni sever, sana değer verir. Hadisene Güzide, kendini sev. Kalk hadi Güzide kalk, Feride Hanım Hazretleri, spordan gelmiş sen hala yatıyorsun. Linke tıkla, spor ayağına geldi. Sporunu yap, ardından sağlıklı bir kahvaltı hazırla. Kendine değer ver biraz. Unutmadan o yıkama jeliyle yüzünü yıka. Kremi de unutma. Kahvaltı diyordum, bak Sevim çocuklarına nasıl güzel kahvaltı hazırlamış. Okuduğu pedagoji kitaplarını gördün mü? Dikiş dikmeyi de biliyor kusursuz anne.

Psikoloji önemli, onun için seyahat etmelisin. Sana en uygun yerleri ve biletleri buldum, tek yapman gereken tık tık. Norveç'in çayırlarını görmeyen bir sen kaldın. Yeri çok önemli değil, yeşil insan ruhunu dinlendirir ondan. Ne oldu senin saksıdaki domatesler olmadı mı? Feride kendine bostan yapmış bak. Kendini sevmeyi unutma eksik falan da hissetme her halinle değerlisin (!)

Güzide bizi kandırmışlar ilaçlar hep zararlıymış. Teknoloji bağımlılığı da en beter hastalıklıymış. Psikologlar öyle diyor. Benim yüzümden insanlar hobilerine zaman ayıramayıp, kitap okumayı bırakmışlar. Ama bak Ayşe'ye her hafta üçer beşer bitiriyor kitapları, Fatma dersin seramik kursuna başlamış. İstesen sen de yaparsın, içinde o güç var. İste ve hayal et, oldubitti.

Bak senin için neler buldum. Bir ayda yabancı dil öğren, on adımda özgüvenini yükselt, beş kat daha hızlı oku. Kaydet bunları muhakkak (!) bakarsın. Ali mi o? Bak bakalım bu sefer hangi ülkede. Ne güzel okulu bırakıp da hayallerinin peşinden gitti.

Ah, zihni bombalara tutulan modern Güzide! Odağını kaybetmeden yaşamak ne kadar da zor. Kendini yetersiz hissettiren bu sahte dünyadan kendini koru. Diğerleri kadar gezememek, alamamak ya da muhteşem yeteneklere sahip olamamak seni eksiltmez. Feride'nin, Ayşe'nin, Fatma'nın, Ali'nin makyajlayarak sundukları hayatlar senin gündemin olmasın. Hayatın hakkını verenlerden olmak için mükemmel olma zorunluluğunu bırak Güzide'm.

İzmir'de deprem olmuş üzülse ama üzülüğünü herkes görsün Güzide... Kapatma beni Ne olur! Aah! Kapattı beni. Daha neler gösterecektim sana Güzide daha neler...

DUA

*Kirpik uçlarımdan acıyla dökülen dualarım, düşüyordu dudaklarıma.
Kelamuma sığdıramadıklarımı anlattım bir bir mısralara
Ve içimde sakladım ahlarımı. Derin bir sessizliğin en izbe köşesine.
Sonbahara özenen kan revan gözyaşlarım döküldü içime.
Yazdım sonra, yazdım sildim, yazdım defalarca yırttım.
Sanırım ben yorgundum, gözlerimden anlaşıyordu bu yorgunluk
Dalgalarımın içinde savruluyordu o mühim gözlerim.
Göz kapaklarıma engel olamıyordum adeta.
Birer birer düşüyordu yanaklarımdan hüznümün damlaları.
Aklımda yarım kalmış cümleler.
Cebim yarıda bırakılmış yazıların olduğu kâğıtlarla dolu.
Yüreğimse yarım kalmış bir hikâye.
Rabbim, Fahr-i Kainat hürmetine dokun yüreğime
Yardım et yarım kalmış şu halime.
Zira beni bilen bir tek sensin
Kırık dökük gelmesin yüreğim huzuru ilahine*

*Fatmanur Özdemir
Editör: Hanife Artar Yalçın*

KÜPEŞTE ATLI KARINCA

DEĞERLERİMİZ

HOŞGÖRÜ

MİNİK ŞEFLER

KIŞ ÇORBASI TARHANA

AYIN ŞAŞIRTISI

TÜY BOYNUZLU BÖCEK

DAVRANIŞ KUMBARAM

BİR AYET, BİR HADİS

İZCİ ROTASI

TEHLİKE AVI

VE DAHA FAZLASI İÇİN SAYFALARI ÇEVİRME ZAMANI

TEHLİKE AVI

İzcilikte çok kullandığımız “İzci daima hazırdır,” diye bir ifade vardır. Peki neye hazırdır izci? Sorumluluğunu yerine getirmeye, başkalarına yardım etmeye, öğrenmeye ve öğretmeye. Hazır olduğumuz durumlardan biri de tehlike avıdır.

Tehlike avı derken; bulunduğumuz ortamda deprem, sel ve yangın gibi afet durumlarında karşılaşılabileceğimiz tehlikeleri tespit etmek ve bu tehlikelerin bize zarar vermesini mümkün olduğu kadar önlemek için tedbir almayı kast ediyoruz.

Aslında bunu vakit geçirdiğimiz her alanda yapmamız gerekir. Meselâ alışveriş merkezine gittiğinizde acil durum çıkışının nerede olduğunu hiç dikkat ettiniz mi? Ya da ailenizle tehlike anında uygulayacağınız acil durum planınız var mı?

Hayatımızı sürekli panik halinde geçirmeyi kastetmiyorum elbette. Sadece yaşam alanımızda küçük dokunuşlarla kendimizi daha güvende tutabileceğimizi bilmemiz gerekiyor.

Aceleyle evden çıkmanız gereken bir durumda devrilerek, kırılarak veya kaymanıza sebep olarak sizi zor duruma sokacak eşyaları kontrol edebilirsiniz. Gelin birlikte “Evimizi nasıl daha güvenli hale getirebiliriz?” diyerek tehlike avına çıkalım.

- Yüksek mobilyalarımız duvara sabitlenmiş mi?
- Yataklarımız ve koltuklarımız pencere-lerden uzak mı?
- Avizelerimizin bağlantıları kilitli askılarla sağlamlaştırılmış mı?
- Dolapların üzerinde deprem anında üzerimize düşebilecek eşyalar var mı?
- İhtiyacımız olduğunda kullanabileceğimiz el fenerimiz var mı?
- Zehirli ve yanıcı maddeler düşüp kırılabilir bir yerde mi?
- Kullanmadığımız elektrikli aletlerin fişlerini prizden çıkarıyor muyuz?
- Yaşadığımız katta yangın söndürücü var mı ve aktif mi? (Birçok alanda sadece varlığı önemsenir fakat basınç çizelgesinin yeşil aralıkta olması gerekir.)
- Ana elektrik panosunun nerede olduğunu ve gereken durumda nasıl kapatılacağını aile bireylerimiz biliyor mu?
- Acil durumda kapıların açılmasını engelleyebilecek malzemeler varsa bunları da farklı yerlere yerleştirelim. Artık daha güvendeyiz.

İZCİ ROTASI

HANİFE TEKER

İZCİ MENEMENİ

İzciler için kamp yapmak bir yaşam biçimidir. Ormanda ne yer ne içerler merak ediyormusunuz? Elbette bizim de pratik mi pratik tariflerimiz var. Sizi izci mutfağından bir lezzetle tanıştırayım: İzci Menemeni. Canım menemenin de izciliğı mi olmuşt demeyin.

Biz izciler her ne kadar kamp ateşinde yapıyor olsak da siz de evinizdeki ocakta deneyebilirsiniz.

Malzemeler:

Domates
Yumurta
Tereyağı
Tuz

Öncelikle bir domatesin üst kısmını yatay şekilde kesiyoruz. Bu kısmı daha sonra kapak olarak kullanacağız. Domatesin içini güzelce oyduktan sonra içine biraz tereyağı koyun. Yumurtayı da içine kırın ve biraz tuz ekleyerek karıştırın. Kapak için ayırdığınız parçayı da üstüne kapatın. Veee kısık ateşte yaklaşık 15-20 dakika pişirin. İşte menemeniniz hazır.

Tadına bakarken gözlerinizi kapatıp önünüzde kamp ateşi olduğunu hayal edin. Hem ateşin çıkardığı çitirtıları dinleyin hem de yaprakların rüzgârla fısıldaşan seslerini. Çam kokularının arasında sevdiğiniz bir dostunuzla oturduğunuzu da düşünebilirsiniz. Afiyet olsun.

DEĞERLERİMİZ HOŞGÖRÜ

Editör

Hanife Artar Yalçın

7-17 Aralık Mevlana Haftasını içinde bulunduran sayımızda sizler için hoşgörüyü ele aldık. Çünkü Mevlana Hazretleri bir hoşgörü temsilcisiydi. Hoşgörü bakışımız ile alakalıdır. Herkes farklı düşünebilir mühim olan düşünülene saygı duymaktır. Çocuklarımıza da bu konuda nasıl davranmaları gerektiğini ağaç yaşken eğilir düsturu ile anlatıp, örnek olmalıyız. Hoşgörü bana kalırsa bir olay karşısında verdiğimiz ilk tepkidir. Ve bu ilk tepki çocukların gözlerinde örnek olma açısından çok önemlidir.

- Anlayışlı olmak ve affedici davranışlar ile ilgili sohbet edebilirsiniz.

-Empati kavramını anlatıp hoşgörüyle ilgili karşılıklı ufak bir drama yapabilirsiniz. Siz de bilirsiniz ki çocuklar oyunla öğrenir.

-Mevlana Celaleddin Rumi hazretlerinin hoşgörüyü ele aldığı hikayelerden okuyabilirsiniz.

-Ailecek hoşgörü temalı bir film izleyebilirsiniz.

- Annelerimizin ve babalarımızın bizler için yaptıklarını anlatmak için bir gün boyunca "yardımcı oluyorum " isimli bir oyun oynatabilirsiniz. Bu sayede çocuğunuz bir şeyler eksik olduğunda yapılanın ne denli zor olduğunu kavrayacaktır.

Oyun esnasında; <https://youtu.be/PNRgCR-7JxQ> şarkısını dinleyerek yavrunuzla keyifli bir gün geçirebilirsiniz.

- "Mevlana'dan Hikayeler" isimli hoşgörü temalı bir hikayeyi de ailecek izleyebilirsiniz.

7-17 Aralık Mevlana Haftası

Sevgili çocuklar; Mevlana, Hz. Allah'ın sözlerinin bulunduğu Kuran-ı Kerim'de istenenleri ve Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in yaptıklarını yapmaya çalışan iyi kalpli sevgi dolu bir insandı. Her zaman iyilik yaptığı ve iyiliğe yol gösterdiği için insanlar için çok önemlidir hatta biliyor musunuz? Yurtdışından birçok insan onu tanır, sözlerini okur. Ziyaretine gitmeyi ihmal etmez. Eğer sizlerin de bir gün yolu Konya'ya düşerse sizler de kabrini ziyaret edebilirsiniz.

Değerli anne babalar; Mevlana Haftası kapsamında çocuklarınıza semazenlerden bahsedebilirsiniz. Önce videolar izleyip sonrasında onlar gibi Allah diyerek evde semazen gösterileri yapabilirsiniz. Ailece yapılan etkinlikler hem faydalı olur hem de çocuklar bundan çok keyif alır. Mevlana hazretlerinin 7 öğüdünü okuyarak drama ile her bir öğüdü oyunlaştırabilirsiniz.

Tüy Boynuzlu Böcek

Merhaba şaşırmayı çok seven Küpeşte takipçileri☺ Bu ay çok şaşıracaksınız. Hepimiz birçok boynuzlu hayvan duymuştuk değil mi? Evet dediğinizi duyar gibiyim. İşte size boyları en fazla 20 cm olan tüy boynuzlu böceklerden bahsetmeye geldim.

Tüy boynuzlu böceklerin yetişkinleri 10-20 cm arasında olur. Boynuza benzeyen tüylü antenleri hemen tanınmalarını sağlar.

Erkek olanlarının antenleri daha büyük ve daha belirgindir

Haydi, şimdi bu ayki şaşırtımızı resme dökmeye ne dersiniz? Tüy boynuzlu böceklerimizi çizerek kendinize birer tüy boynuz şapkası yapmayı da ihmal etmeyin.

Tüy boynuzlu böceklerden Küpeşte çocuklarına sevgilerle.

Davranış Kumbaram Bir Ayet, Bir Hadis

Sevgili pamuk yanaklı Küpeşte takipçisi çocuklar; bu ay davranış kumbaramızda neler var neler? İnsanlarla yaşadığımız olaylarda nasıl davranmalıyız? Nelere dikkat etmeliyiz?

Değerli kitabımız Kur-an'ı Kerim'den ve Sevgili Peygamberimiz' in sözlerinden sizin için bu ay kumbaramızda bulunanlar;

"...Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz diğerini arkasından çekiştirmeyin..."
(Hucurat Suresi 12. Ayet)

"Kolaylaştırınız! Zorlaştırmayınız! Müjdeleyiniz, nefret ettirmeyiniz." (Buhari)

GÜL RESUL

Sevgili pamuk yanaklı Küpeşteli çocuklar; bu ay Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sav) için yazdıklarımızı tekrarlama ve soru cevap zamanı...

Haydi başlayalım;

- Hazreti Muhammed ne zaman doğmuştur?
- Annesi ve babasının adı nedir?
- Onu çok seven Mekke'nin başkanı kimdi?
- Adını kim koymuştu?
- Doğduğu gece neler olmuştu?
- Sütannesinin hayvanı at mıydı?

Soruların cevaplamaya çalışan herkes sevgili Peygamberimiz'e bir selam göndersin.

Haydi, hep birlikte;

"Allahumme Salli Ala Seyyidina Muhammed."

Çocuklar! İsterseniz bu soruların yanıtlarını dergimize gönderebilirsiniz...

MUTFAK ETKİNLİĞİ

Bu ay annelerimiz ile kültürel değerlerimizden olan tarhana çorbasını pişirip tahta kaşıklar ile içelim.

Malzemeler:

- 3 Çorba Kaşığı Toz Tarhana
- 1 Çorba Kaşığı Salça
- 1 Çorba Kaşığı Tereyağı
- 1 Çay Kaşığı Nane
- Tuz
- 1 Çay Kaşığı Kırmızı Biber

Yapılışı:

1 çorba kaşığı tereyağı tencereye alıp, eritin. 1 çorba kaşığı salçayı tencereye ekleyip yağda kızdırın. 5 su bardağı suyu ilave edin. Başka bir kabın içinde de, 1 su bardağı suya, tarhanayı ekleyip karıştırın.

Kaynamakta olan tencerenin içine bu karışımı ilave edin. 15-20 dakika pişirin. 1 çay kaşığı nane ve 1 çay kaşığı kırmızıbiber ilave edip servis yapabilirsiniz.

Afiyet, şifa olsun!

KÜPEŞTE

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi

 kupestedergi.com